

MARIA ERNESTAM

Öga för öga, tass för tass

FORUM

Tidigare utgivning

Caipirinha med Döden 2005

Busters öron 2006

Kleopatras kam 2007

Alltid hos dig 2008

På andra sidan solen 2010

Marionetternas döttrar 2012

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Maria Ernestam 2014

Svensk utgåva enligt avtal med Grand Agency

Omslag Anna Käll

Illustrationer Lina Bodén

Tryckt 2014 hos CPI Books, Leck i Tyskland

ISBN 978-91-37-14218-0

Kapitel ett

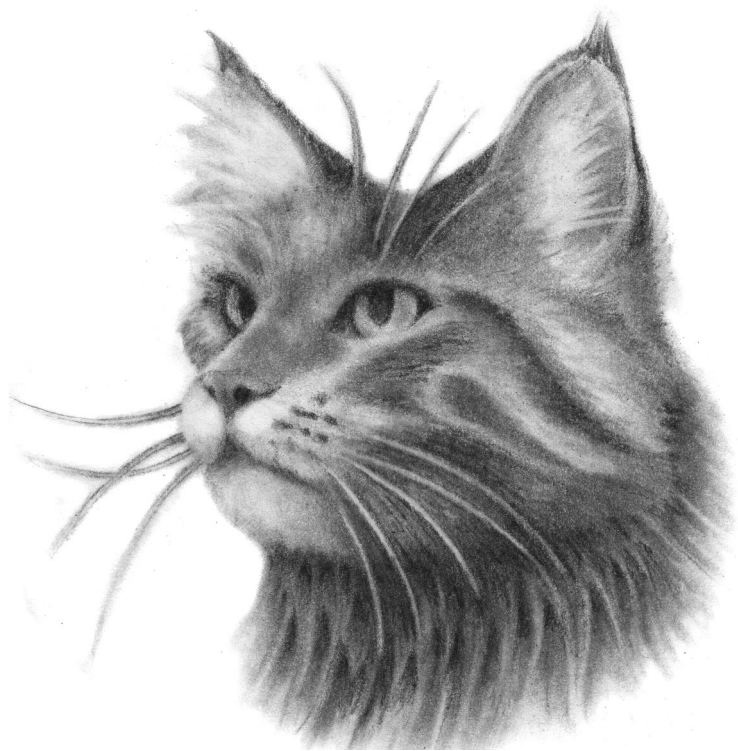
Katten visste det först. Den kikade smalt på det renoverade huset och den igenvuxna trädgården. Luften var fuktig och morgonen rörde vid skors-ten och trädgårdsgångar. Ruttna löv låg i högar vid ett trasigt staket.

Äppelträdet spretade mot skyn. Katten klöste stammen innan den fortsatte mot rhododendron-buskarna. Överallt fanns tecken på en tidig vår. Inga knoppar än, bara en sprängfylld spänning.

Tassarna borrhade sig ned i marken. Myllan var på väg att ge efter. Vintern hade släppt taget och jorden med sina söta hemligheter skulle snart ligga öppen och tillgänglig. Värmen var på väg och andedräkt i snö var ett nästan bortglömt minne.

Inte för att vintern störde. Katten var van vid

växlande väderlek, kunde till och med uppskatta den. De första stegen på isen, snön som pudrade pälsen. Träden, penslade i kyla. Kristallklara ytor.

Den hoppade upp på stenvallen och inspekterade sitt revir med samtliga sinnen. Granntomter, här och längre bort. En efter en hade den jagat bort dem, de konkurrenter som vågat sig ut på sina ägares domäner. Ingenting hade den släppt ifrån sig. Med list och utmejslat hat hade den besegrat dem alla.

Den var inte större än sina fiender men erfaren och van vid kampen. I generna låg generationer av vilda katter som inte klemats bort, utan stridit för sin överlevnad och sin föda. Förakt kände den för de artfränder som sökte värme och en husbondes hand när det började storma och regna. De förtjänade att klösas tillbaka till sitt inomhus, förtjänade att sitta stilla och sukta i fönstren.

Bakom glaset kunde de se sturska ut, uttrycka sin avundsjuke med uppburrad päls och avvakande ögon. I säkerheten kunde de visa sitt mod bland blomkrukor och ljusstakar. De var en skam för sitt släkte.

Katten tog sig ut på bryggan och tittade ned på den grå vattenytan. Inga fiskar, bara några änder en bit bort. Svanarna syntes inte till och kom de

tillbaka skulle de inte stanna länge.

Zinkkaret var fyllt nästan till brädden med regnvatten. Katten sträckte på kroppen, böjde ned huvudet och lapade av det kalla och friska. Den kände ingen rädsla. Det hade den aldrig gjort.